

L'aflluència a la Monumental ja no és massiva ni amb toreros mediàtics, com El Cordobés (a la imatge, el segon).

El Parlament es llança a l'arena

La prohibició dels toros a Catalunya, que no es votarà al Parlament abans de la primavera, ha tingut tant ressò a l'estranger que ha esdevingut un fet d'interès internacional.

La prohibició dels toros suscita tants dubtes i neguits personals que els diputats al Parlament de Catalunya van votar en secret per primera vegada, i CiU i PSC van donar

llibertat de vot als seus representants, tot i que el grup socialista presentava de fet una esmena a la totalitat contra la iniciativa legislativa popular (ILP) que havia recollit més de 180.000 signatu-

res. La ILP, presentada per la plataforma Prou!, demana una modificació de la llei de protecció dels animals, que actualment inclou una excepció que permet que es facin curses de braus.

Per 67 vots contra 59 es va tombar l'esmena a la ILP i, consegüentment, es va obrir la porta al debat sobre la prohibició, que ha de seguir un tràmit com a projecte de llei, convocar experts de totes dues bandes i, finalment, dur a votació la proposta original de la promotora de la ILP o alguna versió modificada pels partits per tal que els parlamentaris votin la diferència.

Els activistes de Prou! van celebrar que s'hagi aprovat el debat, però es van mostrar especialment dolguts amb el PSC perquè la presumpta llibertat de vot donada pels socialistes no queda gaire clara en els resultats finals: La plataforma confia que 33 o 34 dipu-

tats de CiU, com els va assegurar la coalició i com afirmava una enquesta d'EFE, votarien a favor de la prohibició i només 14 o 15 contra. Tenint en compte que els vots a favor són 67 (21 d'Esquerra, 33 de CiU i 12 d'Iniciativa ja en sumen 66), només devia votar a favor de debatre la prohibició dels toros un representant del PSC, mentre que la resta hi devien votar contra, es devien abstenir o no devien votar (va haver-hi quatre diputats que no votaren: algunes fonts assenyalen que es tracta d'un error –perquè la manera de votar secretament podia haver-los confós– i algunes altres indiquen que eren socialistes contraris a les curses que no volien votar contra una esmena presentada pel PSC).

Aquestes votacions mantenen totalment obert el debat que finalment ha de prohibir –o no– les curses de braus a Catalunya. Si els parlamentaris del PSC continuen essent un bloc monolític –malgrat la llibertat de vot que proclama el partit– i alguns de CiU es fan enrere, el resultat final serà clarament contrari a la prohibició dels toros. És lògic que

la votació per a debatre o no aquesta ILP tinga més simpatitzants que no pas la que es farà al març o a l'abril i votarà una proposta definitiva: perquè és lògic que tots els parlamentaris partidaris de la prohibició hagen votat a favor que si més no es debata. Per tant, el màxim de vots partidaris de la prohibició ja es fixaria en els 67 actuals. I 67 és precisament un vot menys que el mínim imprescindible en una votació sense abstencions (68 és la meitat més un de 135, el nombre de diputats del Parlament).

Però la votació ha tingut ressò internacional i això ha traslladat el debat a Espanya, des d'on ja arriben desqualificacions, crides a l'anomenada *tolerància* i al *no ens agrada prohibir*. Les agències Reuters i Associated Press, *Le Monde*, *La Repubblica*, *The Guardian*, les webs de la BBC (en anglès i en espanyol, amb versions distintes) i el *Clarín* van parlar de la iniciativa d'abolir les curses. Amb més o menys fortuna, els uns i els altres feien referència a la sessió parlamentària i con-

textualitzaven el debat en les relacions Catalunya-Espanya, tot considerant “el nacionalisme” com la veritable raó de fons del debat.

La BBC Mundo, amb una crònica del seu corresponsal de Madrid, Juanjo Robledo, titulava “Catalunya no vol curses de braus” i a l'entradeta deixava anar un detall de collita pròpia que tenia ben poc a veure amb la discussió parlamentària i amb el contingut de la informació: “Si Espanya s'associa amb els toros, Catalunya s'associa amb els rucs. És l'animal emblemàtic de la comunitat.”

La web anglòfona de la BBC, en canvi, titulava “Barcelona debat la prohibició de les curses de braus” i l'entradeta donava pas a un reportatge sobre els aprenents de torero de l'extraradi de Barcelona: “Als afores de Barcelona, un grup de nois s'entrena cada setmana per formar part d'una de les dedicacions més cèlebres d'Espanya.”

Uns altres explicaven i donaven veu als promotors de la plataforma Prou! i tots esmentaven el manifest fet públic

EFE

El Parlament sentirà veus favorables i contràries als toros i votarà, en conseqüència, al març o a l'abril.

uns dies abans, anomenat *de la Mercè*, en què un grup de catalans i espanyols defensava les curses. Els mitjans anglesos –*Times*, a través de l'agència Reuters, i *The Guardian*– hi destacaven les signatures del pintor Miquel Barceló i el director de teatre Calixto Bieito, com també la dels escriptors Mario Vargas Llosa (que va demanar la doble nacionalitat espanyola i peruana després de perdre les eleccions presidencials al Perú) i Eduardo Mendoza. Un manifest, també signat per Jaume Sisa, Pere Gimferrer i Albert Boadella, entre més, que demana a taurins i antitaurins que no es prohibesquen les curses perquè seria perdre “un espai de llibertat”: el manifest insisteix a dir que “no és només la realitat cultural, festiva, tradicional, econòmica i social dels toros allò que hi ha en joc: és la llibertat, és una fracció més de llibertat, de la llibertat de tots”.

Només la possibilitat que la majoria dels parlamentaris catalans votaren a favor de debatre sobre la prohibició dels toros ja va aixecar aquesta polseguera prèvia. El sí final a l'obertura del debat va rebre arguments semblants per part del govern espanyol: la vice-presidenta María Teresa Fernández de la Vega assegurava després de la votació que l'executiu espanyol “no és partidari de prohibir, sinó de decidir en llibertat”.

Cap mitjà internacional, però, no va posar en dubte que els diputats al Parlament hagueren votat de cap més manera que en llibertat. I cap mitjà no qüestionava la legitimitat dels diputats, com a representants del poble, d'abordar la qüestió, més encara si provenia d'una iniciativa legislativa popular basada en 180.000 signatures. Alguns, com la BBC, ho aprofitaven per fer una crònica colorista de la vida dels aprenents de torero; uns altres, com el *Clarín* argentí, no dubtaven a prendre posició (“per als qui defensen les curses es tracta de conservar tant sí com no una cerimònia d'alt nivell artístic. Per a uns altres, som davant d'un conjunt de ritus molt pròxims a la barbàrie”). Només a les pàgines web de *Deutsche Welle* s'explicava que la popularitat dels toros a Barcelona ha caigut molt els darrers anys, com també la venda d'entrades, amb l'única excepció del cartell que inclou el torero José Tomàs. Tan sols *Deutsche Welle* recordava que,

Un activista antitaurí davant el Parlament, el dia 18, mentre es votaven les esmenes a la ILP.

el 2006, una enquesta d'àmbit estatal revelava que només un 19% de joves menors de 24 anys té algun interès “en la tradició”. I només la revista *Times* explicava que les curses que es van fer el 2008 a tot l'estat espanyol van ser 891, exactament 354 menys que el 2007.

La plaça de toros Monumental de Barcelona és l'única que aquest 2009 ha ofert curses, perquè a la de Tarragona hi fan obres. I, efectivament, només les actuacions de l'esmentat José Tomàs han

omplert una plaça que es veu gairebé buida, fins i tot quan la visiten unes altres figures mediàtiques (vegeu fotografia a la pàg. 35). En aquests casos, a més, és molt apreciable, al voltant de la plaça de bous, l'arribada de turistes estrangers en autobusos provinents de les zones turístiques de la Costa Brava o la Costa Daurada: sensibles afeccionats a la tauromàquia que sadollen amb aquest *live show* la humana escopofília sàdica.

Àlex Milian